

Société des plantations de Mbanga SA (SPM) 30. jaanuaril 2009 esitatud apellatsioonkaebus Esimese Astme Kohtu (kaheksas koda) 13. novembri 2008. aasta otsuse peale kohtuasjas T-128/05: SPM versus nõukogu ja komisjon

(Kohtuasi C-39/09 P)

(2009/C 90/16)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Société des plantations de Mbanga SA (SPM) (esindaja: advokaat A. Farache)

Teised menetluspooled: Euroopa Liidu Nõukogu, Euroopa Ühenduste Komisjon

Apellandi nõuded

— Esimese võimalusena:

— tühistada osaliselt Esimese Astme Kohtu otsus;

— mõista komisjonilt välja hüvitis ning kohtukulud mõlemas astmes, sealhulgas hageja kohtukulud;

— teise võimalusena:

— saata kohtuasi tagasi Esimese Astme Kohtule, et viimane teeks uue otsuse ja teeks otsuse makstavate hüvitiste suuruste osas.

Väited ja peamised argumendid

Hageja esitab oma apellatsioonikaebuse põhjenduseks peamiselt kaks väidet.

Esimese väitega väidab hageja, et Esimese Astme Kohus rikkus õigusnormi, kui ta otsustas, et ühenduse banaaniimpordi kord ei riku ilmselgelt ja jämedalt tõhusa konkurentsi säilimise põhimõtet, mis hageja sõnul kujutab endast isikutele õigusi andvat õigusnormi.

Sellega seoses väidab hageja esiteks, et Esimese Astme Kohus ei võtnud arvesse konkrentsiesemärke, kuna ta rajas oma otsuse ainult spetsiifiliselt banaanituru ühise korralduse raames taotletavatele üldpõhimõtetele. Teiseks väidab hageja, et Esimese Astme Kohus tõlgendas valesti seost ühenduse õigusnormide ja banaaniturul eksiseeriva konkrentsivastase tegevuse vahel, kui ta keeldus mõõnmast, et ühenduse õigusnormid võimal-

davad impordilitsentside kaudu teatud eelistatud ettevõtjatele, kelle seisund turul on olemasolevate eeskirjade alusel kindlustatud, majanduslikke eeliseid.

Teise väitega väidab hageja, et Esimese Astme Kohus rikkus õiguse üldpõhimõtteid ja eelkõige hea halduse põhimõtet, kui ta leidis, et viimane ei kujuta endast iseenesest õigusnormi, mille eesmärk on anda isikutele õigusi. Nimetatud printsip on korduvalt kohtupraktikas kinnistatud ja toob käesoleval juhul kaasa komisjoni kohustuse võtta arvesse turul esinevat erilist olukorda ja nende tootjate erilist olukorda, kellel ühenduse õigusnormide vastuvõtmise tõttu ei ole võimalik saada ettevõtjaks.

Eelotsusetaotlus, mille 29. jaanuaril 2009 esitas VAT and Duties Tribunal, Manchester (Ühendkuningriik) – Astra Zeneca UK Limited versus Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Kohtuasi C-40/09)

(2009/C 90/17)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

VAT and Duties Tribunal, Manchester

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Astra Zeneca UK Limited

Vastustaja: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Eelotsuse küsimused

1. Võttes arvesse käesoleva kohtuasja asjaolusid, kus töötajal on oma töölepingu alusel õigus kasutada võimalust võtta osa oma töötasust välja teatud nimiväärtusega kupongina, siis kas nõukogu kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ⁽¹⁾ artikli 2 lõiget 1 [nüüd uue käibemaksudirektiivi artikli 2 lõike 1 punkt c] tuleb tõlgendada nii, et selle kupongi andmine töötajale tööandja poolt kujutab endast tasu eest teenuste osutamist?

2. Kui vastus esimesele küsimusele on eitav, siis kas artikli 6 lõike 2 punkti b [nüüd artikli 26 lõike 1 punkt b] tuleb tõlgendada nii, et kupongi andmist töötajale tööandja poolt vastavalt töölepingule tuleb käsitada teenuste osutamisenä, kui töötaja kasutab kupongi isiklikuks tarbeks?
3. Kui kupongi andmine ei ole tasu eest teenuse osutamine artikli 2 lõike 1 tähenduses ja kui seda ei tule käsitada artikli 6 lõike 2 punktis b sätestatud teenuste osutamisenä, siis kas artikli 17 lõiget 2 [nüüd artikkel 168] tuleb tõlgendada nii, et tööandjal on lubatud nõuda tagasi käibemaksu, mida ta on tasunud kupongi ostmisel ja selle andmisel töötajale vastavalt töölepingule, kui töötaja kasutab kupongi isiklikuks tarbeks?

(¹) Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuues direktiiv 77/388/EM kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas, EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23.

valitakse kontrollitavad laevad, mis ei ole kalalaevad ega kuni 12 reisija lõbusõidulaevad.

Direktiivi 2000/59 artikli 11 lõike 2 punkt c näeb ette, et kui pädev asutus ei ole sellise kontrollimise tulemusega rahul, tagab ta, et laev ei lahku sadamast enne laevaheitmete ja lastijäätmete üleandmist sadama vastuvõtuseadmetesse vastavalt artiklitele 7 ja 10.

Eesti Vabariik on teatanud oma kavatsusest täiendada siseriiklikke õigusnorme, et direktiiv nõuetekohaselt üle võtta. Komisjonini ei ole jõudnud teavet niisuguste muudatuste kehtestamise kohta.

(¹) EÜT L 332, lk 81; ELT eriväljaanne 07/05, lk 358.

30. jaanuaril 2009 esitatud hagi – Euroopa Ühenduste Komisjon versus Eesti Vabariik

(Kohtuasi C-46/09)

(2009/C 90/18)

Kohtumenetluse keel: eesti

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: E. Randvere ja K. Simonsson)

Kostja: Eesti Vabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Eesti Vabariik ei ole Euroopa Parlamendi ja nõukogu 27. novembri 2000. aasta direktiivi 2000/59/EÜ (¹) laevaheitmete ja lastijäätmete vastuvõtmise seadmete kohta sadamates siseriiklikku õigusesse nõuetekohaselt üle võtnud, siis on Eesti Vabariik rikkunud selle direktiivi artiklist 11 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Eesti Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi 2000/59 artikli 11 lõike 2 punktist a nähtub, et Eesti Vabariik on kohustatud kehtestama kriteeriumid, mille alusel

Eelotsusetaotlus, mille esitas Tingsrätt Stockholm (Rootsi) 6. veebruaril 2009 – Konkurrensverket versus TeliaSonera Sverige AB

(Kohtuasi C-52/09)

(2009/C 90/19)

Kohtumenetluse keel: rootsi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tingsrätt Stockholm

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Konkurrensverket

Vastustaja: TeliaSonera Sverige AB

Menetluse astuja: Tele2 Sverige Aktiebolag

Eelotsuse küsimused

1. Millistel tingimustel on rikutud EÜ artiklit 82 erinevuse tõttu vertikaalselt integreeritud ettevõtja poolt konkurentidele võrguteenuste turul müüdava ADSL-ühenduse jaoks kasutatava toote müügihinna ja selle hinna vahel, mida kõnealune ettevõtja küsib selle toote eest lõpptarbijaturul?
2. Kas esimesele küsimusele vastates on asjaspepuutuvad üksnes turgu valitsevas seisundis ettevõtja poolt lõpptarbijatele kehtestatud hinnad või tuleb arvesse võtta ka konkurentide poolt lõpptarbijaturul kehtestatud hindu?